

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

20 ianuarie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte: Timofti Vladimir

Judecătorii: Toma Nadejda și Boico Victor,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Lunca Ion în numele inculpatului Semeniuc Viorel, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 iulie 2020 și sentinței Judecătorei Chișinău (sediul Buiucani) din 24 februarie 2020, în cauza penală în privința lui

Semeniuc Viorel XXXXX, născut la ***XXXXX***.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 23.07.2019 – 24.02.2020;

Instanța de apel: 18.05.2020 – 07.07.2020;

Instanța de recurs: 25.08.2020 – 20.01.2021.

A C O N S T A T A T

1. Prin sentința Judecătorei Chișinău (sediul Buiucani) din 24 februarie 2020, *pe baza probelor administrate la faza de urmărire penală, în procedura prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală*, Semeniuc Viorel a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal, la 6 (șase) ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, fără amendă.

A fost dispusă încasarea din contul lui Semeniuc Viorel în beneficiul lui Ilinca Tatiana, suma de 3 200 (trei mii două sute) lei, cu titlu de prejudiciu material cauzat prin infracțiune, format din contravaloarea bunurilor sustrate și nerecuperate acesteia (*un telefon mobil sustras de la partea vătămată, în valoare de 1200 lei, i-a fost restituit, iar paguba cauzată urmează a fi pusă în sarcina ambilor autori ai infracțiunii*).

2. Pentru pronunțarea sentinței, prima instanță a constatat în fapt, că Semeniuc Viorel, la 19 decembrie 2018, aproximativ ora 21:45, acționând prin înțelegere prealabilă și împreună cu o persoană neidentificată de organul de urmărire penală, aflându-se pe bd. Traian, 9, mun. Chișinău, intenționat, având scopul sustragerii deschise a bunurilor altei persoane, apropiindu-se de Ilinca Tatiana și aplicând violența nepericuloasă manifestată prin lovirea

victimei în regiunea capului și doborând-o la pământ, a sustras în mod deschis mai multe bunuri de la aceasta, cu care a părăsit locul săvârșirii infracțiunii, cauzând astfel părții vătămate un prejudiciu material considerabil în valoare totală de 7 600 lei.

Acțiunile lui Semeniuc Viorel, au fost încadrate în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal, *jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșit de două persoane, cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei și cu cauzarea de daune în proporții considerabile.*

3. Avocatul Lunca Ion în numele inculpatului, a contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care acțiunile inculpatului Semeniuc Viorel să fie recalificate în baza art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, cu aplicarea unei pedepse mai blânde.

3.1. În argumentarea apelului a menționat, că la examinarea cauzei prima instanță a ignorat art. 20, 26 din Constituție, precum și art. 6 CEDO.

A indicat apărarea, că nu este de acord cu încadrarea acțiunilor inculpatului și în baza agravantei prevăzute la lit. b) alin. (2) art. 187 Cod penal, în contextul în care inculpatul a declarat în ședința de judecată că infracțiunea a săvârșit-o singur, iar partea vătămată nu a explicat de ce a fost atacată de către două persoane, precizând în acest sens că toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, se interpretează în favoarea inculpatului.

A mai susținut, că deși pedeapsa aplicată inculpatului Semeniuc Viorel se încadrează în limitele legale, totuși aceasta este una prea aspră, or, o pedeapsă prea aspră generează dispreț față de persoană și apariția unor sentimente de nedreptate, or, principiul echității în dreptul penal, obligă instanța să-i aplice infractorului o pedeapsă capabilă să restabilească echitatea socială.

4. Inculpatul Semeniuc Viorel, a contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă, în conformitate cu prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală.

4.1. În argumentarea apelului a menționat, că prima instanță i-a aplicat o pedeapsă prea aspră întrucât și-a recunoscut vina și a solicitat ca examinarea cauzei să se facă pe baza probelor administrate la faza de urmărire penală, în procedura prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, însă la stabilirea pedepsei, instanța de judecată nu a aplicat prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală.

5. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 iulie 2020, au fost respinse ca nefondate apelurile declarate și menținută sentința primei instanțe fără modificări.

5.1. În motivarea soluției pronunțate instanța de apel a indicat, că examinarea cazei în prima instanță s-a efectuat pe baza probelor administrate în faza urmăririi penale, potrivit art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, iar legalitatea sentinței contestate urmează a fi verificată sub aspectele de drept, precum sunt, dacă există erori procesuale și dacă măsura de pedeapsă este

stabilită în limitele legii.

Astfel, instanța de apel a stabilit că în prima instanță cauza penală a fost judecată pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, conform prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, în baza cererii scrise personal de către inculpat (f.d. 156), care a fost acceptată prin încheierea protocolară a instanței de judecată din 03 septembrie 2019 (f.d. 157-159).

Instanța de apel a reținut, că fiind audiat în ședința de judecată, inculpatul Semeniuc Viorel a susținut declarațiile date în cadrul urmăririi penale, și fiind avertizat pentru darea mărturiilor false, conform art. 312 Cod penal, a recunoscut în totalitate faptele indicate în rechizitoriu și a acceptat examinarea cauzei în ordinea prevăzută de art. 364¹ Cod procedură penală și nu a solicitat administrarea de probe noi.

Analizând materialele cauzei, instanța de apel a constatat, că prima instanță a examinat corect cauza penală conform prevederilor art. 364¹ alin. (1) Cod de procedură penală, și procedura nu a fost viciată, iar în cadrul urmăririi penale nu au fost încălcate normele Codului de procedură penală, din care motiv instanța de apel nu poate să rețină o altă situație de fapt decât cea indicată în rechizitoriu și stabilită de către prima instanță.

Instanța de apel a menționat, că prima instanță a respectat normele procesuale, a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a dat probelor administrate la faza urmăririi penale și acceptate de inculpat, o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, astfel corect concluzionând în privința vinovăției inculpatului Semeniuc Viorel în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal, *jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, de două persoane cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața și sănătatea persoanei și cu cauzarea de daune în proporții considerabile.*

În opinia instanței de apel, vina inculpatului Semeniuc Viorel în săvârșirea infracțiunii incriminate, a fost dovedită în totalitate și acțiunile acestuia corect au fost calificate în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal.

Instanța de apel a reținut, că sentința primei instanțe se contestă în partea stabilirii pedepsei, iar temei pentru a interveni în sentință din oficiu, conform art. 409 alin. (2) Cod procedură penală, lipsește.

Prin urmare, instanța de apel a conchis, că prima instanță, la individualizarea, stabilirea categoriei și termenul pedepsei inculpatului Semeniuc Viorel, a ținut cont de prevederile art. 6, 7, 16, 61, 75, 76, 77, 78 Cod penal, de gravitatea infracțiunii săvârșite, care se atribuie la categoria infracțiunii grave prin prisma prevederilor art. 16 Cod penal, de faptul că infracțiunea a fost săvârșită din intenție, de personalitatea inculpatului, care anterior a fost judecat, și de faptul că nu se află la evidența medicului psihiatru sau narcolog.

Efectuând o analiză complexă a circumstanțelor cauzei și a personalității inculpatului, urmărind în acest sens comportamentul acestuia în viața socială,

precum și cel din înainte și după săvârșirea infracțiunii incriminate, instanța de apel a conchis că în coraport cu fapta săvârșită, cu urmările prejudiciabile ale faptei și personalitatea inculpatului, corijarea și reeducarea acestuia este posibilă doar cu aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare pentru un termen de 6 ani, ținând cont de prevederile art. 364¹ Cod de procedura penală, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În opinia instanței de apel, anume această pedeapsă este echitabilă și suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiunea săvârșită de către inculpat, iar pedeapsa stabilită acestuia va realiza scopul legii penale, de restabilire a echității sociale, corectare a condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane.

Cu referire la argumentele inculpatului privind aplicarea unei pedepse mai blânde, neprivative de libertate, instanța de apel a menționat că inculpatul nu este la prima abatere de lege, acesta anterior a fost condamnat, or, prima instanță și-a argumentat poziția referitor la faptul că aplicarea unei pedepse mai blânde, nu va asigura atingerea scopului prevăzut de art. 61 Cod penal.

Instanța de apel a menționat, că recunoașterea vinovăției și căința sinceră de cele săvârșite de către inculpatul Semeniuc Viorel, nu reprezintă circumstanțe în baza cărora să fie aplicată o pedeapsă mai blândă decât cea stabilită de prima instanță, or, aceste circumstanțe au fost luate în considerație la individualizarea pedepsei aplicate inculpatului de către prima instanță, iar acesta a beneficiat de reducerea pedepsei.

Instanța de apel a conchis, că prima instanță a ținut cont de toate circumstanțele cauzei, de personalitatea inculpatului, de gravitatea infracțiunii săvârșite și de relațiile sociale prejudiciate, și corect a conchis în privința stabilirii unei pedepse în formă de închisoare inculpatului Semeniuc Viorel.

6. Avocatul Lunca Ion în numele inculpatului, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 10), 12) Cod de procedură penală, contestă hotărârile instanțelor de fond cu recurs ordinar, solicitând casarea acestora, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care acțiunile inculpatului Semeniuc Viorel să fie recalificate în baza art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, cu aplicarea unei pedepse mai blânde.

6.1. În argumentarea recursului menționează, că la judecarea cauzei au fost ignorate prevederile art. 20, 26 din Constituție și art. 6 CEDO.

Susține, că nu este de acord cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului în baza art. 187 alin. (2) lit. b) Cod penal, or, instanțele de fond au apreciat declarațiile inculpatului care a comunicat că a infracțiunea a săvârșit-o singur, fără alte careva persoane.

Consideră, că instanța de apel urma să aprecieze critic declarațiile părții vătămate care a susținut că a fost atacată de către două persoane, însă aceasta a fost în imposibilitate să descrie persoanele care i-au sustras bunurile, iar în cadrul ședinței de judecată, nu l-a recunoscut pe inculpat. Or, toate dubiile în

probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, se interpretează în favoarea inculpatului.

Mai indică, că instanțele de fond nu s-au expus în privința argumentelor apărării potrivit cărora la materialele cauzei penale, nu sunt careva probe care să demonstreze faptul că partea vătămată a fost atacată de două persoane.

Menționează apărarea, că deși pedeapsa aplicată inculpatului se încadrează în limitele legale, totuși este una prea aspră, care poate genera dispreț față de persoană și apariția unor sentimente de nedreptate și jignire.

7. Procurorul a depus referință la recursul declarat de partea apărării, pledând pentru inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

În opinia procurorului, motivele invocate în recurs au constituit obiect de examinare în instanța de apel, iar o altă opinie asupra probelor care au fost puse la baza hotărârii de condamnare, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

Susține că, hotărârea contestată conține motive legale pe care se întemeiază soluția, iar în acțiunile inculpatului au fost întrunite elementele infracțiunii incriminate.

8. Examinând argumentele recursului declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în textul normei vizate.

Conform art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Potrivit prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Din conținutul recursului declarat se constată că recurentul își manifestă dezacordul cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului Semeniuc Viorel, și anume că nu este de acord cu agravanta prevăzută la lit. b) alin. (2) art. 187 Cod penal, reținută în acțiunile acestuia, precum și cu modalitatea de individualizare a pedepsei penale, considerând în acest sens că în privința inculpatului Semeniuc Viorel urmează a fi aplicată o pedeapsă mai blândă, invocând în acest sens în calitate de temeiuri pentru casarea deciziei instanței de apel prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) și 12) Cod de procedură penală.

În acest sens, Colegiul penal se va expune în privința temeiurilor de casare prevăzute la pct. 10) și 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a

repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când: 10) s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, precum și 12) faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită, întrucât celălalt temei de casare nominalizat în recurs, prevăzut la pct. 6), nu a fost motivat de către apărare, iar în circumstanțele în care recursul nu este motivat sub aspectul temeiului de casare invocat, instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Or, Colegiul penal reține că criticele invocate în recurs de către apărare, se referă în mare parte doar la chestiunea de apreciere a probelor întrucât acesta face o proprie evaluare a materialului probator.

Sub acest aspect, însă, se impune precizarea că aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depus de către organele de urmărire penală, instanțele judecătorești, cât și de părțile în proces, se concentrează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități.

Aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului trebuie să se bazeze pe prevederile legale, precum și pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv.

Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după pertinența, concludența, veridicitatea și utilitatea acestora și toate probele în ansamblul lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării acestora.

Însă, cu referire la faptul dacă chestiunea de apreciere a probelor poate fi invocată la această etapă a procedurilor, instanța de recurs reiterează, că motivele de reapreciere a probelor, nu se conțin în temeiurile prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, și astfel nu pot fi considerate ca motiv sub aspectul casării ca fiind ilegală a hotărârii contestate, deoarece instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind sarcina primordială a instanțelor respective.

Sub aspectul temeiului de casare prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, Colegiul penal atestă că apărarea consideră că inculpatului Semeniuc Viorel urma i-a fost aplicată o pedeapsă prea aspră, însă analizând argumentele menționate în raport cu circumstanțele cauzei, instanța de recurs le apreciază ca neîntemeiate și pasibile respingerii din următoarele motive.

Prin criterii generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele (regulile) stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte.

Legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale și a pedepsei penale, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite,

de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, Colegiul penal reține, că persoanei declarate vinovate, trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Conform prevederilor art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, și respectiv la rândul său are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea ultimului, cât și a altor persoane.

Totodată, conform prevederilor art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a Codului penal în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a acestuia. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei, care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, instanța de recurs reamintește, că categoriile pedepselor aplicate persoanelor fizice sunt expuse în Codul penal într-o anumită consecutivitate: de la cea mai blândă - amendă, până la cea mai aspră - detențiune pe viață.

În conformitate cu criteriile generale de individualizare a pedepsei, o pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative, prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Respectiv, doar instanța de judecată este în măsură să înfăptuiască acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a săvârșit o infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Din actele cauzei rezultă că prin sentința primei instanțe, Semeniuc Viorel a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal, la 6 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, fără amendă, soluție care a fost menținută și de către instanța de apel.

La examinarea cauzei, instanța de apel a conchis, că pedeapsa aplicată inculpatului Semeniuc Viorel de către prima instanță, este una corectă, și ținând cont de prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, a stabilit că corijarea și reeducarea inculpatului este posibilă doar cu aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare pentru un termen de 6 ani.

Astfel, la menținerea soluției primei instanțe de aplicare a pedepsei cu închisoare lui Semeniuc Viorel, instanța de apel a ținut cont de prevederile

art. 6, 7, 16, 61, 75 – 78 Cod penal, de gravitatea infracțiunii săvârșite, care se atribuie la categoria infracțiunilor grave prin prisma prevederilor art. 16 Cod penal, de faptul că infracțiunea a fost săvârșită din intenție, de personalitatea inculpatului, care anterior a fost judecat, precum și de faptul că acesta nu se află la evidența medicului psihiatru sau narcolog.

Totodată, ținând cont de faptul, că examinarea cauzei a avut loc pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală conform procedurii prevăzute de art. 364¹ Cod de procedură penală, deoarece inculpatul a recunoscut vina și nu a solicitat să fie administrate probe noi, astfel încât instanța a concluzionat că din probele administrate rezultă că faptele inculpatului sunt constatate și că sunt suficiente date cu privire la persoana inculpatului pentru a permite stabilirea unei pedepse, prin urmare, inculpatul Semeniuc Viorel a beneficiat de reducerea pedepsei cu 1/3 a limitelor de pedeapsă.

Așadar, Colegiul penal reține, că instanțele de fond, individualizând pedeapsa inculpatului au ținut cont de prevederile legale expuse supra și au motivat aplicarea față de inculpat a pedepsei închisorii, în baza tuturor circumstanțelor constatate în speță, determinante pentru stabilirea pedepsei, și prin urmare, Colegiul consideră, că instanțele corect au concluzionat că o pedeapsă cu executarea reală a închisorii, va asigura scopul pedepsei.

Mai mult, pedeapsa este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de alte persoane.

Cu referire la eroarea de drept prevăzută de art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală, invocată de recurent, care susține că acțiunile lui Semeniuc Viorel greșit au fost încadrate și în baza agravantei lit. b) alin. (2) art. 187 Cod penal, Colegiul penal concluzionează asupra netemeinicii acestora, din următoarele motive.

Așadar, instanța de recurs atestă că examinarea cauzei penale în privința lui Semeniuc Viorel, a avut loc conform procedurii prevăzute de art. 364¹ Cod de procedură penală, întrucât inculpatul până la începerea cercetării judecătorești, prin cerere scrisă și-a recunoscut vinovăția integral și a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată (f.d. 156, vol. I).

Potrivit practicii unitare relevante speței, la examinarea cauzei penale în procedura simplificată, inculpatul trebuie să recunoască și încadrarea juridică a faptelor așa cum au fost reținute în rechizitoriu, or, în caz contrar instanța de judecată nu poate dispune examinarea cauzei conform prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală.

Astfel, orice obiecții ale inculpatului referitor la încadrarea juridică a faptelor imputate, urmau a fi înaintate până la pronunțarea de către prima instanță a încheierii cu privire la admiterea cererii de soluționare a cauzei în procedura simplificată.

Din momentul pronunțării încheierii prin care se dispune judecarea

cauzei în procedura simplificată, inculpatul și apărătorul lui nu mai pot renunța pe parcursul procesului penal asupra opțiunii sale de a fi judecată cauza potrivit procedurii simplificate.

Astfel, împotriva sentinței adoptate de prima instanță în urma judecării cauzei în procedura simplificată părțile pot exercita calea de atac a apelului, de regulă sub aspectul individualizării pedepsei, inculpatul neavând posibilitatea de a renunța la opțiunea de a fi judecat potrivit procedurii simplificate.

În situația aplicării de către prima instanță a dispozițiilor art. 364¹ Cod de procedură penală, instanța de apel este obligată să verifice în principiu îndeplinirea cerințelor prevederilor art. 364¹ alin. (1), (4) Cod de procedură penală și nu poate reține o altă situație de fapt și o altă încadrare juridică decât cea reținută în rechizitoriu și de către prima instanță.

Reieșind din aspectele descrise, Colegiul penal evidențiază, că temeiul invocat de recurent sub aspectul art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală, prin care se critică încadrarea juridică a faptelor imputate inculpatului, este lipsit de suport legal, deoarece atât prima instanță cât și instanța de apel, judecând cauza pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, au verificat aspectul dacă faptele inculpatului au fost just încadrate în conformitate cu dispozițiile prevăzute de Codul penal.

Față de cele ce preced, Colegiul penal atestă că instanța de apel la judecarea cauzei în ordine de apel, nu a comis erori de drept, care ar genera casarea deciziei adoptate, urmând a fi dispusă inadmisibilitatea recursului declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Lunca Ion în numele inculpatului Semeniuc Viorel, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 iulie 2020, în cauza penală în privința lui **Semeniuc Viorel XXXXX**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată, pronunțată la **05 martie 2021.**

Președinte

Timofti Vladimir

Judecătorii

Toma Nadejda

Boico Victor